

ČEJKOVICKÝ ZPRAVODAJ

3
2021

NA FINANCOVÁNÍ STAVBY HASIČSKÉ ZBOJNICE V ČEJKOVICÍCH POSKYTLA DOTACI MINISTERSTVO VNITRA - GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ HASIČSKÉHO ZÁCHRANNÉHO SBORU ČR A JIHOMORAVSKÝ KRAJ.

DĚTSKÉ HŘIŠTĚ NA UL. ÚZKÁ

REKONSTRUKCE ELEKTROINSTALACE V ZŠ - I. ETAPA

NOVÝ CHODNÍK V HRUBÉ ULIČCE

SLOVO STAROSTY

AUTOR: Ing. Pavel Novotný, starosta obce

Vážení a milí spoluobčané, máme tu opět podzimní čas, čas sklizně a přípravy na zimu. Já osobně tuto etapu roku nemám moc rád. Je to období častějších deštivých přeháněk, čas plískanic a studených rán. Příroda se pomalu připravuje na zimu a my ještě musíme sklídit hrozny a vše, co jsme celý rok pěstovali. Pomalu se zkracuje den a podzimní šero se vkrádá do našich domovů.

Přesto máme ještě v paměti krásné krojované hody s neskutečně teplým počasím. Letošní hody se opět vydařily. Chtěl bych pochválit stárky a sklepníky za organizaci hodů, za přijatelné večerní veselí a celkovou organizaci hodů a s tím spojené práce. Poděkování patří také rodičům stárků a sklepníků za součinnost při každodenním ranním úklidu hodového placu.

Probíhají dvě větší investiční akce. Je to rekonstrukce elektroinstalace v základní škole a výstavba hasičské zbrojnice. V základní škole se propracováváme k závěru a během několika málo dní by tato akce měla skončit. První část školy má kompletně nové rozvody elektrické energie včetně slaboproudé části. Původní rozvody ze 70. let minulého století již dnes nevyhovují. Pro využití dataprojektorů, interaktivních tabulí a dalších výukových pomůcek je v současné době zapotřebí spousta energie a stávající elektrické vedení již nevyhovovalo. Toto byla první etapa rekonstrukce elektroinstalace, další etapy budou následovat v příštích letech. Ve škole nás bude také čekat rekonstrukce bazénu, kterou v současné době projekčně připravujeme. Druhou velkou investicí je probíhající výstavba hasičské zbrojnice. V současné době dokončujeme hrubé stavební práce a přechází se na dokončovací řemeslné práce. Začínají se obkládat sociální zařízení a sprchy, následně se budou pokládat podlahy, instalovat sanitární předměty, instalovat vnitřní vybavení a další potřebné práce k dokončení celé stavby. Na konci listopadu by mělo být dílo předáno.

Z těch drobnějších akcí stojí za zmínku vybudování nového chodníku v ulici Hrubá ulička. Měl by přispět k vyšší bezpečnosti zejména dětí, které jdou do školy. Také jsme provedli lokální opravy některých asfaltových vozovek. V opravách dalších budeme pokračovat.

Velkým tématem bude nový zákon o odpadovém hospodářství, který vstoupí v platnost od 1.1.2022. Tento zákon stanoví povinnost zavedení obecně závazné vyhlášky o poplatcích za likvidaci komunálního

odpadu. Díky této legislativní změně by náš dosavadní „štítkový systém“ nebyl v souladu s novým zákonem a budeme jej muset nahradit zavedením paušálu na osobu za vývoz komunálního odpadu. Zákon sice umožňuje variantu vyúčtování za kilogram nebo litr odvezeného komunálního odpadu, ale technické možnosti svozové firmy neumožňují v tuto chvíli popelnice vážit a účtovat každou popelnici jejím vlastníkově samostatně. Zastupitelé byli seznámeni s touto skutečností, hledali jsme možnosti, jak „udržet“ štítkový systém a bylo většinově rozhodnuto pro příští rok přistoupit k paušálnímu systému platby na osobu za vývoz komunálního odpadu. Bylo dále dohodnuto, že rok 2022 využijeme k hledání možností k tomu, abychom našli a odladili systém podobný stávajícímu štítkovému systému a aby bylo placeno za kilogram vyprodukovaného komunálního odpadu.

Také řešíme situaci kolem Hrubého Újezdu a stavebních pozemků. Řešíme finanční stránku celého projektu, kdy celkové náklady na první etapu budování infrastruktury jsou dle předloženého projektu tak vysoké, že jsme se dohodli na hledání dalších možností aktualizace a optimalizace tohoto projektu.

Ve věci revitalizace hodového prostranství – návsi, byla vyhotovena další studie tohoto prostranství a bude k tomuto tématu ještě další jednání zastupitelů. Věřím, že najdeme společně nejvýhodnější řešení a budeme moci zahájit projekční práce.

Současně řešíme další projekt, jímž je vybudování nové komunikace do lokality Příhon. Jedná se o jakýsi obchvat kolem bývalého hospodářství státních statků. Je již vyhotoven projekt, kdy nové napojení tohoto obchvatu začíná z komunikace na Mutěnice, v části bývalých vepřínů, obchází stávající hospodářské budovy bývalých státních statků a napojuje se na křižovatku na ulici Pod Zámek. Tento obchvat by měl ulehčit dopravní situaci v ulici Pod Zámek a měl by nasměrovat zejména těžkou dopravu na tuto novou komunikaci. Tato komunikace je vyprojektovaná na pozemcích Templářských sklepů, vinařského družstva, České republiky a Jihomoravského kraje. Se všemi subjekty vedeme jednání o odkoupení dotčených pozemků.

Na Orlovně z důvodu velmi špatného stavu vchodových dveří započaly přípravné práce pro rekonstrukci vchodu. Máme záměr zvětšit vstupní vchod do Orlovny a nahradit stávající nevyhovující vstupní dveře novými.

V ulici Úzká nám vyrostlo nové dětské hřiště. Jsme rádi, že se nám podařilo na místě bývalého hřiště postavit novou sestavu prvků, která bude pro naše nejmenší příjemným zpestřením. Postupně doplňujeme síť dětských hřišť tak, jak to jde. Dál budeme hledat možnosti, jak doplnit dětské hřiště například na Cigánově. Tady je největším problémem to, že nemáme vlastní pozemek pro výstavbu v této části obce. Pokusíme se vyjednat se Státním pozemkovým úřadem, který je vlastníkem, nějakou možnost získání pozemků.

V části školní zahrady, a zejména stávajícího „bázeňu“ hodláme vybudovat pump track, což je sportoviště pro cyklisty. Budou to terénní vlny, kdy cyklista pumpováním zdolává tyto překážky. Součástí bude také park pro jízdu dovedností. V této lokalitě také plánujeme a v současné době máme zpracovanou stu-

dii technického zázemí pro fotbalové hřiště. Za tímto názvem se skrývá vybudování přístřešku v prostoru dnešní buňky s občerstvením, kde by mělo vzniknout občerstvení s krytou terasou, a hlavně součástí vybudované stavby bude sociální zařízení pro potřeby zápasů a závodů v tomto areálu.

Vážení a milí spoluobčané, jdeme do závěrečného období letošního roku. Čeká nás náročný podzim a nástup zimních měsíců. Přeji Vám, abyste závěr tohoto roku zvládli, aby podzimní a zimní měsíce byly pro Vás příležitostí odpočinout si a nabrat nové síly do dalšího roku. Doufám, že závěr tohoto roku nebude poznamenán covidovými opatřeními a budeme se moci setkávat.

Přeji Vám hodně sil do následujících dnů.

SPOLKY A DOTACE

Obecní úřad Čejkovice upozorňuje spolky, sdružení, kluby a pořadatele akcí v roce 2022, aby podali do konce října 2021 své žádosti o dotace z rozpočtu obce na rok 2022. Důrazně upozorňujeme žadatele o vyplnění konkrétního účelu, na který budou požadovat finanční prostředky z rozpočtu obce.

Pozdějším žádostem nebude vyhověno. Zároveň je žádá o předložení vyúčtování spolu s doklady za rok 2021 dle smluv do 30.11.2021.

Formuláře jsou ke stažení na webových stránkách obce na adrese:
<http://www.cejkovice.cz/obecni-urad/formulare/>.

VÍTE, ŽE?

-Od září můžete hledat informace na nových webových stránkách obce – www.cejkovice.cz.

-Od 19.srpna je, z důvodu rekonstrukce elektrických rozvodů v budově školy, Obecní knihovna zavřena. **DOBŘÁ ZPRÁVA O ZNOVUOTEVŘENÍ BUDE VČAS A S RADOSTÍ ZVEŘEJNĚNA.**

-Všem čejkovickým fotografům! Nabízí se Vám možnost poskytnout Vaše krásné fotografie k využití na titulní straně Čejkovického zpravodaje v r. 2022.

Zájemci, ozvěte se na 724 171 362.

-Ve sbírce, vyhlášené v naší obci pro obce postižené tornádem, darovali občané Čejkovic 70 000 Kč. Děkuje!

UDÁLOSTI, KTERÉ PROMLOUVAJÍ

AUTOR: P. Miloslav Čamek, farář

Jsou za námi pěkné prázdninové dny se vším, co jsme prožili a s čím jsme se setkali. Už téměř měsíc prožíváme školní rok, kdy jsme v procesu formování a vzdělávání. Příroda kolem nás přináší plody Božího požehnání a lidské práce. V naší oblasti je v plném proudu vinobraní. Ani si neuvědomujeme, jak utíká rok i čas našeho života. Letošní rok přinesl mnoho skutečností, které jsme dosud nepoznali, a dokonce je někteří prožili na vlastní kůži. Jde o ničivé tornádo, rozmary počasí, pandemii Covidu 19 a také tragické události v rodinách. Na druhé straně je nesen rok našeho života přímlovou sv. Josefa, kterému tento rok papež František zasvětil. Jak aktuální jsou výzvy ze života tohoto světce. S otcovským srdcem Josef miloval Ježíše, který je ve všech čtyřech evangeliích nazýván "synem Josefovým". V apoštolském listu papeže Františka "Patris Corde" (Otcovské srdce) je nám ukázán sv. Josef v nejširších perspektivách. Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se "služebníkem všeobecného záměru spásy", jak o něm říká sv. Jan Zlatoústý. Vzhledem k této roli v dějinách spásy je sv. Josef otcem, jehož křesťanský lid miloval, zasvěcoval mu nesčetné kostely a pod jeho ochranu svěřoval mnohé řeholní instituty, bratrstva a církevní uskupení. Josef je citlivý otec, viděl, jak Ježíš den ze dne prospíval "moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí". Stejně jako jednal Pán s Izraelem, také on jej "učil chodit, bral na svá ramena, byl otcem, který zvedá dítě ke svým tvářím a skláněl se k němu, aby mu dal najíst." Ježíš v Josefovi cítil Boží něhu. Dále je nám představen jako "poslušný otec." Analogicky k tomu, jak Bůh jednal s Marií, když jí zjevil Svůj plán spásy, zjevil také Josefovi Svoje plány. Učinil to prostřednictvím snů, které jsou v Bibli, jakož i u všech starobylých národů, považovány za prostředky, kterými vyjevuje Bůh svoji vůli. Anděl přichází ve snu k Josefovi, když se chce s Marií tajně rozejít a opět při ohrožení života Ježíše Herodovými vojáky. Josef poslechne anděla a zachrání život Marii i Ježíšovi. Jako poslušný otec svou starostí o rodinu, ochranou a péčí naplňuje Boží vůli. Přívětivý otec Josef přijímá Marii bez předběžných podmínek. Ušlechtilost jeho srdce umožňuje, aby podrobil lásce všechno, co se naučil ze Zákona. A dnes, v tomto světě, kdy je psychologické, verbální i fyzické násilí páchané

na ženě evidentní, se Josef prezentuje jako postava uctivé, delikátního muže, který přesto, že nemá všechny informace, rozhoduje se pro dobré jméno, důstojnost a život Marie. Tvořivě odvážný otec je Josef, když se zdá, že Bůh nepomáhá, ale neznamená to, že nás opustil. Při exilu v Egyptě museli něco jíst, najít si bydlení a práci. Svatá Rodina musela čelit konkrétním problémům jako všechny jiné rodiny, jako mnozí migranti, kteří i dnes riskují život, donuceni neštěstím a hladem. Myslím, že v tomto smyslu je sv. Josef opravdu zvláštním patronem všech, kdo musejí opouštět svoji vlast kvůli válkám, nenávisti, perzekucím a bídě. Byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí své rodině. Od něho se Ježíš naučil ceně, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, který je plodem vlastní práce. Práce sv. Josefa nám připomíná, že Bůh, který se stal člověkem, nepohrdal prací. Otec ve stínu - otec se nerodí, nýbrž se jím stává. A nelze se jím stát pouze přivedením dítěte na svět, nýbrž akceptací zodpovědné péče o ně. Pokaždé, když někdo přijme odpovědnost za život někoho druhého, v jistém smyslu tak prokazuje otcovství. Být otcem znamená dát synovi zkušenosti života. Nikoli jej zadržovat a věznit, ani jej vlastnit, nýbrž uschnout k rozhodnutím, svobodě a východiskům. Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž v sebedarování. Všechny tyto pohledy na sv. Josefa nám ukazují a pomáhají poznávat jak Bůh člověka vede a vychovává.

Jsme vedeni ke svobodě, kdy se definitivně rozhodujeme pro Krista jako pro svého Pána a Spasitele, do jehož rukou svěřujeme celý svůj život. Jsme ochotni svědčit o své víře v Ježíše slovy i životem. Nechceme být jen konzumenty víry, ale chceme být spoluzodpovědní za život naší farnosti a podle svých možností přispívat k jeho rozvoji. Svatý Josef jako ochránce církve je našim pomocníkem, velkým přímluvcem, který svým tichým, vnímavým a pokorným srdcem provází každého z nás. Vede nás k Ježíši, k dárce nového života a spásy. Nebojme se k němu přicházet v jakékoli události našeho života: Dobře nám rozumí, ví, co potřebujeme, a dotýká se jádra našich věcí a života.

Přeji všem mnoho krásných zkušeností s přímlovou sv. Josefa a jeho ochranou.

KRIMINÁLNÍ KNĚZ

AUTOR: Dr. Jiří Jilík, šéfredaktor Malovaného kraje

Vážení čtenáři, před dvěma lety vyšla kniha 750 let čejkovické farnosti, kde byla stručná zmínka o čejkovickém rodákovi P. Janu Bártovi – víc se do příslušné kapitoly nevešlo. Rádi bychom tohoto kněze, spisovatele a básníka blíže připomněli, a tak s laskavým svolením redakce časopisu Malovaný kraj přetiskujeme do našeho Zpravodaje článek, který v Malovaném kraji (roč. 28, č. 1, str.16-17, 1992) publikoval Dr. Jilík.

KRIMINÁLNÍ KNĚZ – JAN BÁRTA

Ani jsem neslyšel otevřít dveře. Náhle stál v redakci, neslyšně a nečekaně. Drobný stařec; kulatého obličje s kolárkem šedivých vlasů nad skráněmi. Z dobrácké tváře zářily oči, výrazné a bystré, kontrastující s unavenou a ošuntělým zevnějškem.

"Napsal jsem stovky básní, desítky povídek a román. Ale jsem životní smolař. Kam jsem přišel, tam jsem narazil na samé nicky. Ty moje věci jsou dobré, sám se divím, jak mě napadají, ale k vydání jsem nikdy nic neprosadil. Kdo by taky za dřívějšího režimu vydal písčítého kněze a kriminálního k tomu?" Řekl a vytáhl z objemné tašky tři rovněž objemné rukopisy.

"Tohle je jenom zlomek, kolik toho mám doma, to byste žasl, pane redaktore. Píšu lyriku, aforismy a satiry, veršovánky pro děti, pohádky, povídky, ale nejlepší jsou balady!"

Posunul rukopisy po stole ke mně. Bystré oči se do mě zavrtaly. "Přečtete si něco!"

...Tak jsem se seznámil s Janem Bárťou a následně i s jeho tvorbou.

Jan Bárta se narodil 25. prosince 1914 v Čejkovicích. Po teologických studiích byl v r. 1942 vysvěcen na římskokatolického kněze. Pět let byl kaplanem ve Vysokých Popovicích, po půlroční vojenské službě přechází do Ořechova, kde se pouští do obnovy válkou zničeného kostela a fary. V roce 1951 je – stejně jako tisíce dalších kněží a řeholníků – odvezen do kněžské internace v Želivi a posléze v Hájku u Prahy. "Převýchova" zde uplatňovaná měla docílit jedině-

ho – získat kněze pro kolaboraci s režimem. Bárta byl z těch, kteří se nenechali zlomit ani výhrůžkami a psychickým terorem, ale ani nabídkou svobody a opětovné pastorační práce, pokud se přihlásí k církevnímu proudu představovanému ministrem Plojharem, proudu podporujícímu oficiální politickou linii. Věděl, co tím riskuje – zvláště nepoddajní kněží putovali z internace do vězení. Důvod se vždy nějaký našel.

Bylo tomu tak i v jeho případě. Ve vykonstruovaném procesu byl obviněn ze spoluúčasti na přechovávání zbraní, přípravy spiknutí, špatného vlivu na mládež, prozrazení vojenského tajemství...

"Ani si všechny zločiny, které jsem údajně spáchal, nepamatuji, soudní protokol se mi dostal poprvé do rukou v osmašedesátém. Tehdy v padesátých letech udělali za výlohou Tomanova obchodu v Brně výstavku ze "zabavených zbraní". Byly tam automaty, šest set nábojů a velký nápis: **KNĚZ, KTERÝ UČIL DĚTI VRAŽDIT**, vypráví Jan Bárta. "Svědčům, které najali, slíbili motorku. Když jsem byl vyšetřován, chtěli vědět, kdo má v Ořechově zbraně. Někteří mladí lidé si z války nějaké skutečně nechali. Vyšetřovatel na mě: 'Bárto, kdo se vám zpovídal, že má zbraně?' " "Mít zbraně je hřích?" ptám se. Vyšetřující: "Já se ptám, kdo se vám zpovídal, že má zbraně?" Já: "To se nemusí nikdo zpovídat, když není hřích mít zbraně. Zbraně má i náš stát a také ostatní. A když to není hřích, proč by se z toho lidé zpovídali? I kdyby kdosi v Ořechově měl zbraně, nebude tak hloupý, aby to říkal knězi ve zpovědnici, když to není hřích. Ostatně, vy mi klepete před nosem revolverem a mříte na mě." Vyšetřovatel: "Kurvo, my můžeme mít zbraně, my jsme dělnická třída."

Pozoruji staříka. Bez emocí, bez nenávisti, ba s troškou humoru a jakoby s odstupem vzpomíná na ony časy, které byly počátkem jeho životního martyria.

"Také mně dávali za vinu, že jsem urážel Stalina, Gottwalda a Zápotockého. A ministra Plojhara. Ten, jak psal tisk, se dostavil na ruské pohřebiště do Ořechova, aby uctil památku tam pohřbených Rusů. Já při té příležitosti jsem prý stál s mládeží ve dveřích staré fary, tedy nedaleko hřbitova a ruského pohřebiště, a při Plojharově řeči jsem prý haněl Plojhara a mládež jsem popouzel proti němu. O Plojharově řeči jsem se dozvěděl ve vězení, kam mi poslal ně-

kolik ústřížků z novin můj bývalý varhaník Václav Ryšavý. To už jsem byl dva roky ve vězení..."

Když jsem na to při přelíčení upozornil, prokurátor řekl: "Vy třeba máte pravdu, ale váš charakter ukazuje, že byste toho byl schopen." A dostal jsem osm let nepodmíněně.

Tak byl Jan Bárta odsouzen. Vzpomíná, že když byl vyhlašován rozsudek, byly právě tři hodiny odpoledne. Náhle se otevřela okna a do soudní síně zněly brněnské zvony ... "Stejně jsem věděl, jak to dopadne. Viděl jsem to ve snu," říká.

O snech mluví často. Přiznává jim význam. Možná, že mu i pomáhaly v těžkých chvílích jako znamení z jiného světa. Ten jeho vezdejší nesl až do roku 1956 jména kriminálů: Olomouc, Pankrác, Mladá Boleslav, Valdice.

Konečně je na svobodě. Ale jaká je to svoboda? Deset let je bez občanských práv, bez možnosti vykonávat kněžské povolání. Nemůže sehnat zaměstnání, podniky se jej bojí přijmout. Když, tak jen na chvíli.

OKÉNKO MLADÝCH PRO ČEJKOVICE

AUTOR: Pavel Gal

Vítejte u podzimního okénka Mladých pro Čejkovice. Opět vám přinášíme přehled toho, čemu se věnujeme v zastupitelstvu obce i mimo něj.

V červenci se konalo mimořádné zastupitelstvo obce (ZO). Jedním z důvodů svolání bylo jednání o koupi pozemků (bývalých vepřínů směrem na Mutěnice) od Templářských sklepů. Zastupitelstvo odsouhlasilo, že podá nabídku na koupi těchto nemovitostí. Protože ale nabídka obce nebyla nejvyšší, pozemky obec nenabude. Dále ZO schválilo dofinancování rekonstrukce elektroinstalace v ZŠ, které bude probíhat ve třech etapách. Konkrétně bylo schváleno dofinancování 1. etapy. Jednohlasně byly schváleny i dary pro obec zasažené tornádem. V závěru ZO se zastupitelé vrátili k Hrubému Újezdu, o kterém se mluvilo na červnovém ZO. Část zastupitelů požadovala další pracovní setkání, kde by byly probrány možnosti řešení situace v této lokalitě. Pokud nebude schválena výstavba podle aktuální územní studie, může se tato výstavba odsunout i o několik let (z důvodu přípravy nové územní studie, nové projektové dokumentace

Je skladníkem, dělníkem, pokladníkem, obalářem, zahradníkem, údržbářem. Bydlí ve špeluňkách, bez plynu, bez elektřiny, po večerech si svítí baterkou, aby viděl na čtvrtku papíru. Sotva najde slušnější bydlení, už ho z moci úřední stěhují. Při jednom takovém stěhování mu špeditér schválně vysypal knihy na hromadu a šlapal po nich...

Dnes je důchodcem s malou penzí a domovníckým bytem na Mendlově náměstí v Brně. Je v něm obklopen svazky svých rukopisů. Vznikaly různě – ve vězení, v sakristiích kostelů, ve skladištích bramborových pytlíků. Není to uplakaná tvorba ukřivděného. Poetický svět Jana Bárty je optimistický, prostoupený nostalgií domova, jindy sarkasmem bystrého pozorovatele, či filozofickou meditací duchovního.

Jan Bárta se zvedl k odchodu. "Někdy se zase zastavím," řekl. Zmizel stejně neslyšně a nečekaně, jako se objevil. Na stole zůstaly tři objemné rukopisy podepsané pseudonymem At Rabnay.

a získání všech nezbytných povolení). Zastupitelstvo obce se tedy rozhodlo ještě prověřit možnosti výstavby podle aktuální územní studie.

Díky naší aktivitě se taktéž sešlo zastupitelstvo k diskusi nad novou ideovou studií obecní návsi. Novou ideovou studii jsme navrhli zpracovat potom, co na zastupitelstvu nebylo přijato usnesení o pokračování ve

stávajícím projektu. Zároveň jsme se nabídli, že pomůžeme s jednáním a s komunikací s projekční kanceláří, která bude studii zpracovávat. Valerie Zámečníková, kterou jsme navrhli do stavební komise, doporučila Radě obce tři projekční kanceláře k oslovení. Rada obce vybrala projekční kancelář Platforma architekti. Po představení nové studie jsme spolu s ostatními zastupiteli a stavební komisí dlouho diskutovali a rozebrali stávající a novou studii. Rozhodnutí, jaký bude další postup, zatím nepadlo, bylo domluveno, že se k tomuto tématu ještě vrátíme. Zastupitelé i členové stavební komise se nicméně shodli na tom, že prostor obecní návsi je nutné vydefinovat stavbou, pódiem či přístřeškem, protože hranice obecní návsi nejsou momentálně jasně definovány.

V září byly spuštěny nové webové stránky obce. Hlavní změnou je nový design (vzhled) stránek. Byly také aktualizovány jednotlivé sekce stránek. Nový web působí modernějším dojmem a je přehlednější. Věříme, že se vám bude líbit.

Od nového roku dojde ke změně v oblasti odpadového hospodářství v obci. Podle nového zákona o odpadech nemůže být nadále využíván stávající štítkový systém pro svoz odpadu. Zákon sice umožňuje zavést systém podobný štítkovému, na základě kterého platí občan za vyvezený komunální odpad podle jeho objemu či hmotnosti, s tím ale souvisí jistá administrativa a zároveň i nutnost vypsát veřejnou zakázku na výběr svozové firmy. Protože obecně závazná vyhláška o odpadech musí být přijata v tomto roce, není do konce tohoto roku reálné realizovat všechny potřebné kroky, a proto bude nejspíš nutné příští rok přejít na paušální poplatek za odpad. Věříme, že to bude jen na jeden rok. Příští rok je prostor pro přípravu všech potřebných záležitostí (včetně vysoutěžení svozové firmy) a od roku 2023 bychom chtěli opět přejít na systém stanovující výši poplatku za komunální odpad podle objemu nebo hmotnosti odevzdaného komunálního odpadu.

Kulturní komise začátkem září pořádala třetí ročník blešího trhu v parku u mateřské školy. Letos bylo možné na akci přispět do sbírky Nadace Partnerství, jejíž výtěžek poputuje na obnovu zeleně v obcích postižených tornádem. Vybrané peníze jsme odeslali a moc děkujeme všem, kteří přispěli. Momentálně v kulturní komisi řešíme venkovní výstavu na zámku, přípravy jsou v plném proudu. Samozřejmě vás budeme průběžně informovat. V pátek 29. října se bude konat večer písničkářů v restauraci Albor, na který vás srdečně zveme. A plánujeme taky vánoční koncert a přednášku v Masarykově domku. O termínech akcí kulturní komise pravidelně informujeme na face-

booku Kulturní komise Čejkovice, budeme rádi, pokud nás na něm začnete sledovat. Na závěr bychom vás za kulturní komisi chtěli poprosit - pokud vám něco v Čejkovicích chybí, máte nápad na kulturní akci nebo se chystáte nějakou akci organizovat a chtěli byste pomoci, nebojte se nám napsat. Budeme rádi. Můžete psát buď na FB Kulturní komise Čejkovice nebo přímo Kristýně Hájkové na hajkovakristy@seznam.cz

Na tomto místě bychom chtěli rovněž poděkovat Martinu Opluštilovi, který nám pomáhá s živými přenosy ze zasedání zastupitelstva obce. Díky jeho profesionální aparatuře je obraz a hlavně zvuk na vyšší úrovni a věříme, že teď už vám neunikne ani slovo.

Pokud chcete vědět více, neváhejte sledovat náš FB Mladí pro Čejkovice. Případně si nezapomeňte v příštím vydání Čejkovického zpravodaje nalistovat opět naše okénko.

PÍSNÍČKÁŘI OPĚT V ČEJKOVICÍCH

AUTOR: Václav Otáhal

Milí Čejkovjáci, je mi ctí a potěšením Vás pozvat na 2. ročník akustického večera s písničkáři, který se uskuteční v pátek 29. 10. od 20:00 v restauraci hotelu Albor.

V rámci večera vystoupí mladý český autor Jan Rylka, zpěvačka Anežka Binková, již můžete znát jako účastnici soutěže Česko Slovensko má talent 2018 a v současnosti také jako moderátorku Rádia Jih, brněnský písničkář a moderátor Martin 'Kudla' Kudlička se svojí kapelou v krabici, čejkovická kapela The Tails a v závěru večera také místní rodáci Vítův brácha a Hana Špittová.

Těšte se na nabitý večer s kvalitní hudbou a pozvěte své přátele. Pro aktuální informace sledujte stránku Kulturní komise Čejkovice.

NAŠI RODÁCI V ARGENTINĚ

AUTOR: Ing. Vít Hříba

V dnešním čísle Zpravodaje vzpomeneme na Jana Holomáče (1899), který jako jeden z mnohých čejkovických rodáků odešel hledat štěstí a dobrou pracovní příležitost do daleké Argentiny.

Avšak na základě přání mnohých čtenářů se pokusím zodpovědět otázky, jak vůbec cesta našich rodáků do Jižní Ameriky probíhala.

Vše začínalo lékařskou prohlídkou u akreditovaného hodonínského lékaře pro migraci, uznal-li žadatele, tak si tento v Hodoníně podal žádost na vystavení pasu. Po 2-3 týdnech vystavilo Ministerstvo zahraničí v Praze cestovní pas. Pak s pasem a zavazadlem odjel vlakem z Podivína nebo Hustopečí do Prahy k vyřízení formalit u severoněmecké společnosti LOYD, a to s pomocí agenta nebo místních známých. S doklady odjel do Německa přes Drážďany a Lipsko do Brém. V Brémách byl ubytován v určeném hotelu, kde čekal na parník, který byl odtážen remorkérem na volné moře. Na lodi se jedlo na 3 směny (celkem 6x denně, vč. svačin), po proplutí kanálem La Manche byla první zastávka ve španělské Coruně. Další den zastávka v portugalském Lisabonu a pak na Madeiře. Za dva dny po odplutí z Madeiry parník připlul na Kanárské ostrovy. Cesta přes Atlantik trvala 8 dní, než dopluli ke břehům Brazílie. Podél pobřeží Brazílie a Uruguaye plul parník více než týden.

Konečně dopluli do Buenos Aires, u něhož ústí argentinská řeka La Plata, která zde má šířku 120 kilometrů. Celkem plavba z Brém trvala do Argentiny tehdy 21 dnů. Po vylodění následovaly různé formality. Pak byli ubytováni v tzv. EMIGRANT Hotelu, kde jedli z hliníkových talířů, v místnostech byly vši, štenice a blechy. Když si žadatel vybral z nabízených pracovních příležitostí, tak mu místní vláda hradila dopravu do místa, kde si vybral vyhládnutou práci.

Nyní se vrátíme k našemu kolonistovi Janu Holomáči, který se narodil jako třetí dítě rodičům Marii, roz. Drábkové (1869) a otci Janu Holomáči (1863).

Manželům Holomáčovým se postupně narodily tyto děti: Metoděj (1896), Jakub (1897), Jan (23.6.1899), Tereza (1900), Ludmila (1903), Josef

JAN HOLOMÁČ - co by voják C. K.

(1908), který padl v I. svět. válce, a poslední se narodila Marie (1912).

Úžasné rodinné album, vč. bohaté fotodokumentace pod názvem „Sourozenci Holomáčovi z Čejkovic“ zapůjčila paní Věra Opluštilová, roz. Martincová ve spolupráci se svými dcerami. V tomto albu jsou uvedeni všichni Holomáči, vč. příbuzných z linie Jana Holomáče v Argentíně.

Foto Alžběty v cestovním pasu

Náš cestovatel Jan odjel z Čejkovic do Argentiny i se svým bratrancem Jaroslavem Drábkem z č. 139, v roce 1923, spolu s řadou dalších mladých chlapců a dívek z moravského Slovácka, o čemž existuje přihlašovací doklad z emigračního úřadu v Argentině.

Na parníku, který vyplul z Brém, hned v prvních dnech plavby Janovi „padla do oka“ hezká, veselá, temperamentní a kurážná slečna Alžběta Valuchová (2.2.1902) z Prušánek č. 148.

Tuto kurážnou dívku doprovázeli dva bratři Valuchovi, a to František a Ferdinand, kteří ji však nespustili z očí jak ve dne, tak i v noci.

Janovi, který měl typickou čejkovickou klidnou a rozvážnou povahu, Alžběta svým slováckým temperamentem natolik učarovala, že ji už ani v Argentině neopustil, neboť i Alžběta jeho city opětovala, a tak spolu začali v Argentině hledat nový život.

Jako většina příchozích do Argentiny chtěli i oni zakotvit hned v Buenos Aires (B.A.), které v překladu znamená „Dobrý vzduch“. Vítr, který neustále vane od Atlantiku a Jižního pólu, činí některým příchozím zdravotní problémy. Zde však už nebyla žádná pracovní příležitost, tak na základě doporučení emigračních úředníků se vydali do 2400 km vzdáleného města SALSIPUEDES.

Zde se nejprve nechali zaměstnat na místní latifundii, ale velice brzy poznali, že to není to pravé, co od této země očekávali. Z této takřka bezvýhodné situace, díky podnikatelskému duchu Janovy ženy Alžběty, se nadchli pro její záměr pustit se do pěstování místní vinné révy. Pro tento záměr si měli vyhlédnout místního latifundistu, který jim poskytl optimální pozemek a nezbytný kapitál.

Veškeré práce, včetně namáhavé rygolace a výsadby révy, prováděli ve třech mužích, a to s Janovým bratrem Metodějem a už se švagrem Ferdinandem Valuchem, neboť se dne 10.6.1925 náš Jan oženil s Alžbětou Valuchovou.

Naštěstí z prvních několika úrod hroznů si Jan, díky své uvážlivosti a prozíravosti, koupil za velice výhodnou cenu nabízený, poměrně velký pozemek na jižním svahu, na kterém si postavili i veliký dům. Zde společně všichni i s Metodějem i Ferdinandem přebývali a pracovali.

Druhý bratr František (Francisco) Valuch, v místě přezdívaný „Pančo“, se záhy po příjezdu do Argentiny od rodiny oddělil a našel si práci v nedalekém městě El Manzano (jablko), kde se časem vypracoval na městského úředníka. Pracoval i v městské radě

a ve městě měl pozici, kde jako úředník prodával zájemců místní státní půdu a kde také založil svou rodinu. Za své zásluhy o rozvoj města El Manzano byla po něm v místě pojmenovaná jedna ulice „Francisco Valuch“.

Velikým neštěstím pro Janovu rodinu byla pro ně špatně napsaná společenská smlouva, kterou Jan uzavřel na místním notářství s argentinsko-španělským latifundistou. Přišli o vinici, co vybudovali, mimo domu na svém pozemku. Totiž při nějaké místní krizi latifundista požadoval okamžité vrácení vloženého kapitálu do jeho pozemku, což nebylo tehdy v jejich silách.

A byla to opět Alžběta (Elisabeta, také Elis), která navrhla znovu vysadit, a to už na svém pozemku, vinici a navíc i jabloňový sad. A tak se stalo, že pěstovali révu vinnou odrůdu Labrusca, a to v nadmořské výšce přes 900 m, jednak na výhodný prodej hroznů a také jablek do místní kooperativy. Část úrody hroznů zpracovával Jan na víno v suterénu svého domu, jak pro svou potřebu, ale také na prodej, a to červené víno (vino tinto) pro své sousedy a známé.

V průběhu neúspěšných i úspěšných let se Janově rodině narodily tři dcery, a to v roce 1927 Marie Josefina, v roce 1928 Anna Rosa a v roce 1932 Juana Antonia.

Velikým neštěstím v Janově rodině byla nečekaná smrt švagra Ferdinanda Valucha, který se ze zvědavosti ve druhé polovině 30.let jel podívat na velkou demonstraci v jejich městě Salsipuedes.

Při rozhánění této demonstrace místní policie střílela do davů ostrou municí a jedna z kulek zasáhla Ferdinanda tak nešťastně, že byl na místě mrtev. Později se byla na místo skonu jejich švagra podívat celá Janova rodina, vč. dívek, kde našli v kůře stromu kulku, která prolétla tělem jejich bratra a švagra Ferdinanda.

Tato tragická událost se stala v době, kdy nejvyšší představitelkou argentinských odborů byla Evita Duarte, později Peronová, která bojovala za lepší pracovní a sociální podmínky všech argentinských zaměstnanců. Zmíněná Evita byla a je za své činy pro chudý lid v Argentině velice uctívána. Je nepsanou povinností, když někdo z různých končin Argentiny nebo z. ciziny navštíví B.A.,tak se jde pomodlit a poklonit u hrobky rodiny Duarte, kde je uloženo také tělo Evity, a to na obrovském hřbitově „Recoleta“.

Málo známá je u nás neúčast Argentiny ve II. světové válce, kdy se tato země nepřipojila ke spojencům s cílem porazit nenáviděný fašismus.

Tato rodinná fotografie se dostala do ČSR ve 30. letech, a to jedna do Čejkovic a druhá rodině do Prušánek, která byla naštěstí na zadní straně ručně popsaná. Tak jsme se dověděli, kdo je ten stojící muž. Je uveden jako Fredo, což odpovídá jménu Ferdinand. Sedící paní je Alžběta a vedle ní je Janis, tj. náš Jan, a dívky zleva Anna Rosa, nejmenší uprostřed Juana Antonia a nejstarší v bílém Marie Josefina.

Argentina si po celou tuto dobu udržela divnou neutralitu a velice aktivně obchodovala především s USA. Její lodě čile transportovaly do USA bavlnu, všechny druhy obilovin, mražené hovězí maso, hovězí i vepřové konzervy, ovoce a žádané červené víno, pěstované nezvykle až v nadmořské výšce téměř 2000 metrů.

Nacistické německé ponorky, které měly základnu v sousední Guatemale, na tyto argentinské lodě neútočily, a dokonce, když se vracely po určité době na opravy do francouzských ponorkových doků, tak vozily vrchovatě naložené vnitřní prostory argentinskými hovězími konzervami.

Byla to doba, kdy si mohla Argentina diktovat ceny za své zboží a také si v té době hospodářsky nesmírně pomohla. To se projevilo celkově ve zlepšení sociální situace všech jejich obyvatel.

Jak rodině Jana Holomáče dorůstaly jejich dcery, tak každé z nich nechali postavit v rozích jejich velkého čtvercového pozemku rodinný dům. Dá

se říci, že je všechny dobře vybavili do jejich dalšího života. Od 40. let se jejich rodině dařilo velice dobře, Jan byl v místě velice váženým občanem, se sousedy hrával bovls a přitom ochutnávali jejich víno. Když jim někdo víno pochválil, tak nikdy neopomenul zdůraznit, že oba i s manželkou Elis pocházejí ze slavných vinařských obcí s více jak dvoustoletou vinařskou tradicí, a to z Čejkovic a nedalekých Prušánek.

Když Janovi v roce 1974 zemřela jeho milovaná žena Alžběta, tak nějaký čas žil v Salsipuedes sám, ale později žil u dcer v Buenos Aires, kde také zemřel v úctyhodném věku v roce 1992.

Jejich dcery v současné době také už nežijí. S jejich vnuky a vnučkami udržuje živý písemný elektronický kontakt v angličtině sestra mále spolužačky Jindřišky Holomáčové (žijící v Anglii) paní Miloslava Jančová z Prahy. Veliké poděkování náleží za poskytnutí cenných informací, písemných materiálů a fotografií.

OKÉNKO HASIČŮ

AUTOR: Roman Stávek

Když jsme se na konci minulého roku stěhovali ze staré zbrojnice do azylu v Zemědělské a.s., řada z nás tam ujišťovala paní vrátné, že je letošní rok našimi výjezdy, kromě obvyklých letních požárů, nebudeme moc rušit.

V tu chvíli nikoho nenapadlo, co nám počasí přinese a my byli téměř 14 dnů v jednom kole. Začalo to povodněmi v Dolních Bojanovicích a pokračovalo zásahy na trase, kudy prošlo v měsíci červnu tornádo. Nejvíce času jsme strávili v Lužicích a Míkulčicích. Naše zásahy probíhaly také v Hodoníně a Moravské Nové Vsi.

Letošní rok jsme pokořili smutný rekord v počtu zásahů. K dnešnímu dni byla naše jednotka povolána k téměř 30 událostem. To v historii čejkovických hasičů nemá obdoby. Při náročných zásazích byla zničena spousta našeho vybavení. Ať už se jednalo o elektrocentrálu, motorovou pilu, svítilny, protřhané rukavice, kalhoty aj.

Autá dostala taky slušně zabrat. Ať už to bylo během průjezdu vodou při povodni, a nebo troskami budov po řádění tornáda. Jen díky obětavé práci všech členů zůstala v provozuschopném stavu.

Dostavba zbrojnice se nezadržitelně blíží a my se těšíme, až se zde zabydlíme a budeme doufat, že výjezdů odtud bude o poznání méně, než to bylo z našeho dočasného domova v areálu Zemědělské a.s.

Velké díky patří obci Čejkovice za dotaci na obměnu poškozeného vybavení, Zemědělské a.s. za garážová stání a všem lidem za Vaši podporu. Děkujeme.

TORNÁDO NA MORAVĚ

AUTOR: Igor Bergman

Události 24. června 2021 se zcela nepochybně nesmazatelně zapsaly do paměti všech, zejména ale lidí, které tato událost přímo zasáhla. Tornádo na Moravě udeřilo silou F4 a kriticky zasáhlo sedm obcí a části města Hodonína.

V ten den přišlo svolání z operačního střediska v 20:34 večer, že se jedná o tornádo jsem zatím netušil. Předpokládal jsem pouze silnou vichřici a následné práce s odklizením. To se během pár

minut změnilo. První nasazení naší jednotky bylo v Hodoníně, kde jsme zahájili likvidační práce na odklizení popadaných kmenů stromů a zprůjezdění pozemních komunikací. O půl hodiny později nás operační středisko odvolalo do Lužic.

Přestože okolí halila tma, daly se, alespoň částečně kolem komunikace, zahlédnout škody. V Lužicích vzniklo improvizované velitelství v budově sokolovny, během několika minut začalo organizování záchranných prací. Při světle baterek jsme procházeli svěřené úseky a pátrali po zraněných osobách, které mohly zůstat v troskách. Nakonec naši jednotku odvolali

mezi druhou a třetí hodinou ranní. Znovu nás operační středisko zavolalo ráno.

Teprve za denního světla na nás naplno dolehla váha situace. Pohledy, které se nám naskytly, se opravdu nedají jen tak popsat. Takové záběry známe především z televize, tentokrát jsme měli možnost vidět je na vlastní oči. Další den jsme opět zahájili likvidační práce, naše jednotka s dalšími dostala úsek a začali jsme likvidováním stromů na nemovitostech a předmětů na střechách. Po několik dalších dnů jsme likvidovali následky pohromy, zatímco přijížděly další jednotky IZS a armády. Od prvního dne navázeli dobrovolníci obrovské množství materiálu, potravin, nápojů. Dobrovolníci odvedli obrovský kus práce, ukázalo se, že lidská solidarita není jen prázdný pojem, že ostatní nedokážou jen tak přihlížet neštěstí druhých. Nás samotné tato událost zasáhla také, nejenom vyčerpáním, ale zejména po psychické stránce, na toto Vás nemůže připravit nic. Tato katastrofa ukázala ale jedno obrovské pozitivum, a to, že máme na vysoké úrovni jednotky IZS. Ať už to byli policisté, záchranáři, profesionální nebo dobrovolní hasiči. Ti všichni odvedli obrovský kus práce a pomohli lidem překonat prvotní šok a znovu je postavit na nohy.

Těm všem patří obrovské poděkování.

MEZISTÁTNÍ UTKÁNÍ V ATLETICE DO 17 LET

AUTOR: Petr Damborský

Dorostenecká družstva České republiky, Slovenska, Maďarska a Polska se utkala v sobotu 14. srpna v Brně na stadionu Pod Palackého vrchem. Do družstva České republiky byl nominován Ladislav Sedláček, který startoval ve skoku o tyči. V dramatické soutěži za nepříjemného větru zvítězil Polák Michal Gawenda výkonem 462 cm. Laďa obsadil 3. místo výkonem 447 cm. Druhý byl mistr ČR Jakub Šafář stejným výkonem 447 cm.

Laďa při své premiéře dobře reprezentoval ČR a pro družstvo získal za třetí místo 6 bodů.

V atletickém čtyřutkání zvítězilo Polsko s 226 body, na druhém místě byla Česká republika se 190 body, třetí bylo Maďarsko se 186,5 body. Na čtvrtém místě se umístilo Slovensko s 85 body.

ZKOUŠKY RETRIEVERŮ A SLÍDIČŮ

AUTOR: Michal Sládek

V sobotu 3.7. se v naší obci uskutečnily Klubové zkoušky z vodních prací slídičů a retrieverů. Pro Čejkovice ojedinělá a nezvyklá akce. Zkoušky pořádala ČMKJ – klub chovatelů loveckých slídičů – sekce retrieverů s podporou místního mysliveckého spolku.

Zkoušky z vodní práce je soutěž retrieverů k vyhledávání, dohledání a přinesení usmrčené, postřelené nebo jiným způsobem zraněné vodní zvěře. Bez absolvování těchto zkoušek se nemůže lovecký pes zúčastnit honů na kachny, kde je zejména retriever nenahraditelným pomocníkem myslivce. Troufám si říct, že vlohy retrieverů pro plavání a dohledávky zhaslých kachen v rákosí nemá mezi loveckými psy konkurenci a je vysoce ceněna mezi účastníky vodních honů.

Sraz účastníků byl v 8 hodin u místní myslivny. Po absolvování veterinární prohlídky a nezbytné byrokracie následovalo zahájení zkoušek. Za zvuku loveckých rohů nastoupilo 11 účastníků, jeden zástupce plemene Golden retriever, dva plemene Flat Coatet Retriever a osm reprezentantů plemene Labrador retriever. Pak následoval přesun účastníků do honitby, kde se odehrávaly samotné zkoušky psů. Vodní disciplíny se konaly na rybníčku pana J.Konečného, dohledávky a vyhledávání v rákosí u Bílovčáku. Soutěžící se rozdělili na dvě skupiny a mezi stanovišti se střídali. Výkony psů posuzovali rozhodčí

delegovaní ČMKJ. Na poslední disciplínu se všichni sešli u rybníčku a zkušel se klid na stanovišti, kdy pejsci musí deset minut zůstat v klidu u nohy vůdce za zvuku střelby z brokovnic, imitující skutečný hon na kachny. Všichni pejsci při zkouškách obstáli a získali tím tzv. loveckou upotřebitelnost.

Po ukončení poslední zkoušky jsme se všichni vrátili zpět na myslivnu, kde se počítaly body a podávalo se občerstvení a výborný guláš, který nám uvařily paní kuchařky ze školní jídelny.

Vyvrcholením zkouškového dne pak bylo vyhlášení vítězů, předání cen a za trubení „lovu zdar, lesu a lovu zdar“ jsme se rozloučili.

Všem účastníkům se u nás moc líbilo a přislíbili, že příští rok se do čejkovické honitby rádi vrátí. Věřím, že si tato akce najde svoje stálé místo v kulturním kalendáři Čejkovic.

Děkuji místnímu mysliveckému spolku za umožnění konání zkoušek, vinařství Mezi sklepy a vinařství Radocha za poskytnutí vína pro soutěžící. A oběma vinařům patří dík za střelbu při zkouškách.

KLUB SENIORŮ INFORMUJE

AUTOR: Jaroslav Otáhal

Na Čaji o páté 8. června byla projednána příprava jednodenního zájezdu na hrad Bouzov a okolí. Zájezd se uskutečnil 29. června, organizačně jej zajistila Hana Opluštilová.

Navštívili jsme hrad Bouzov, který byl postaven na přelomu 13. až 14. století a nachází se v malebné krajině Litovelska a Mohelnicka. Hrad později koupil Řád německých rytířů a od roku 1945 je majetkem státu. V roce 1999 byl prohlášen národní kulturní památkou. Hrad je plně zařízen a vybaven obrazy, uměleckými předměty, historickým nábytkem. Magické kouzlo hradu jej trvale činí vyhledávaným objektem pro pořádání společenských akcí a koncertů. Svoji roli si zahrál v mnoha pohádkách například O medvědu Ondřejovi, O princezně Jasněnce, O letajícím ševci, Arabela se vrací a mnoha dalších.

Dalším místem byly Javoříčské jeskyně. Jeskyně leží pod kopcem Špraněk u obce Javoříčko a Brazina, v malebné krajině, jejíž dominantou je hrad Bouzov. Jeskyně jsou unikátní svojí bohatou, zachovalou a rozmanitou krápníkovou výzdobou a patří mezi nejkrásnější jeskyně u nás.

V červenci se uskutečnil Zájezd seniorů s dětmi na Bařův kanál a Letecké muzeum v Kunovicích, vedoucím zájezdu byla paní Marie Janková.

Ve středu 25. srpna se uskutečnil zájezd do Kopřivnice a okolí.

Vyjeli jsme v 6 hodin za krásného počasí a jeli až do Kopřivnice.

Navštívili jsme AutoMoto Muzeum Oldimer, kde jsou vystavováni veteráni automobilů a motocyklů různých značek z celého světa.

V Tatra Muzeu v Kopřivnici, kde mimo velkého množství aut značky Tatra, jsou vystaveny i trofeje olympioniků Emila a Dany Zátokových. Oběd nás čekal v restauraci Žába v Kopřivnici. Poté o jsme se vydali na Štramberskou trůbu. Odvážnější z nás mohli po mnoha schodech vystoupat do výšky 40 metrů na rozhlednu, která byla původně středověkým hradem. Díky krásnému počasí jsme viděli široké okolí a po sestupu dolů nakoupili pečivo zvané Štramberské uši.

Výlet pokračoval do Nového Jičína, kde jsme navštívili Muzeum klobouků. Seznámili jsme se

s historií výroby a prohlédli si výstavu klobouků. Některé modely si mohli vyzkoušet, což byl důvod k veselí. Dále tu byla expozice rakouského generála Laudona a vzpomněli jsme si na písničku Generál Laudon jede skrz vesnici General Laudon zde zemřel v roce 1790.

Následovala hodinová přestávka k prohlídce města Nového Jičína. Pak jsme se vydali na zpáteční cestu a domů, kam jsme se vrátili plni krásných dojmů z pěkného zájezdu.

SENIORI PŘIPRAVUJÍ DO KONCE ROKU TENTO PROGRAM:

Dne 5. října o Čaji o páté v sálu Orlovny se uskuteční dlouho odkládaná výroční schůze. Budou následovat volby výboru klubu seniorů a volba revizní komise. Nový výbor navrhne vypracování činnosti Klubu seniorů na příští období.

Dne 9. 11. 2021 se výjimečně koná Čaj o páté až druhé úterý.

Na 6. listopadu je naplánována návštěva divadla v Boleradicích na hru Pohádka máje. Další termín Čaje o páté je 7.12. jako obvykle v prostorách Orlovny.

Těšíme se na předvánoční koncert dechové hudby v Kyjově v měsíci prosinci, který pro nás tradičně zajistí paní B. Bízová

VÝLET SENIORŮ S DĚTMI

AUTOR: Marie Janková

V červenci jsme připravili tradiční výlet s dětmi. Vyjeli jsme z Čejkovic do Veselí nad Moravou a odsud parníkem po Baťově kanálu až do plavební komory a pak po řece Moravě. Výlet byl perfektní, parník jenom pro nás, a tak jsme měli bezva výhled z horní paluby po okolí. Počasí nám přálo, bylo krásně, a tak si to všichni užili. Z Veselí jsme se přesunuli

do Kunovic do muzea letadel. I tady bylo na co se dívat. Prohlédli jsme si letadla, do některých se dalo nahlédnout a posadit i uvnitř. Všem se nejvíce líbilo letadlo, které přivezlo hokejisty jako mistry světa v hokeji z Nagana.

Všichni jsme si po ročním půstu den užili a už teď se těšíme na další výlet.

VZPOMÍNKA NA ZÁJEZDY

Během 10 let se uskutečnilo 10 úspěšných zájezdů na jarní zahrádkářské výstavy FLORA Olomouc.

Při prvním zajišťování účastníků na výstavu velmi pomohla paní Julie Svobodová, která věděla, které „tetičky“ oslovit. Pro velký zájem bylo obsazení autobusu někdy náročné. A tak jednou při výjezdu z Čejkovic jsme zjistili, že jeden účastník nemá místo na sezení. Nepříjemnou situaci pomohl vyřešit řidič Jenda Veverka, který zapůjčil kvalitní pracovní deku. Tu jsme opatrně rozložili na přední schodiště do autobusu. Spokojenost obětavého člena sedícího na schodech se projevila přáním opět zaujmout toto místo na sezení i při dalším zájezdu / finanční částka za autobus byla upravena/.

Spolupráce s řidičem byla velmi dobrá. Před každým zájezdem poskytoval důležité informace nejen o silničním provozu, ale i časové údaje ohledně zaparkování a ukládání nákupů do úložného prostoru v autobusu.

Příjemný pobyt v autobusu doplňovaly malé ochutnávky některých pěstitelů již zpracovaným ovocem.

Rozšířené zájezdy: Loštice - Muzeum tvarůžků, Doubravice nad Svitavou - Pštrosí farma, Tišnov - Muzeum krásných minerálů

Na všechny zájezdy ráda vzpomíná členka ZO ČZS v Čejkovicích Milada Müllerová

DĚTSKÝ „KLUBÍK“

AUTOR: Zdenka Jurasová

Máte zájem, aby se Vaše ratolest seznámila s více dětmi, ještě než podnikne první velký krok k samostatnosti a nastoupí do mateřské školy? Přidejte se k nám! V Čejkovicích již téměř čtyři roky funguje tzv. Klubík při Hnutí Brontosaurus. Děti si spolu mohou hrát v klubovně Hnutí, maminky je při tom pozorují a podporují a zároveň si vyměňují své zkušenosti a poznatky. Na své si případně přijdou i přítomní tatínky, kteří vždy dokázali vymyslet tu nejlepší zábavu. V klubovně máme opět pro děti i nové herní prvky.

Tímto bych chtěla poděkovat místní mateřské škole, která nám věnovala vyřazené molitanové kostky. Zároveň i mamince, která se v úplných začátcích

Klubíku starala o náplň našich setkání, že na nás stále myslí a věnovala nám nádherně ušitý a upravený „ubrus“ k vytvoření domečku na hraní z jídelního stolu. Věříme, že tento školní rok proběhnou naše setkávání bez omezení a zákazů a děti si budou moci užívat čas strávený s kamarády.

BRĎO LIŠKY: FIKTIVNÍ ZPRÁVA O KONCI SVĚTA ANEB NOVÁ ODDÍLOVÁ ÉRA

AUTOR: Za tým vedoucích L-E-M a instruktorek Z-L-E-K. Váš P.

„Tak si představ,“ povídá on, „že se třeba s naším brontosauřím oddílem za celý rok sejdem jen pětkrát!“ „Jakože bude válka, nebo nás zakáže nějaký režim?“ diví se ona. „No ne, jakože třeba přijde něco a bude bezpečnější se nepotkávat.“ „Celý rok, jen si to představ!“ „Jo, jasně, a pak v den stavění tábora přijde tornádo, pomuchlá dodávka s připraveným materiálem, odnese jedno patro klubovny a střechu třeba půlce vedoucích?“ „Nech si to fantazírování na jindy a radši vymysli tu celoroční hru,“ odpověděla na to tehdy se smíchem ona.

O rok a půl později.

„Dobře, uznávám, tento rok byl poněkud nešťastný, takže?“ snaží se o shrnutí. „Hm, jsou vlastně jen dvě varianty.“ „Buď si řeknem, že nám to za to nestojí, když člověk vůbec netuší, co se během měsíce změní. Každý to pochopí, my si najdeme novou zábavu a naši oddíláci už prostě nebudou naši... anebo...?“ „Nebo co?“ ptá se napjatě on. Ona přimhouří oči, jako by hledala v hlavě tu správnou myšlenku, a pak s klidem vysloví: „Nebo si uvědomíme, že hůř už být vlastně ani nemůže, kopneme do vrtule a vymyslíme něco nového, co bude bavit nás a co nadchne ostatní!“ „Jako?“ zamyslí se na chvíli i on, „jakože by tématem celoroční hry mohly být třeba vynálezy?“ „Co tím

myslíš“ ptá se zvědavě. „No, musí to být velkolepé, omezení jsme si všichni užili dost. Můžeme se podívat na zoubek čemukoli, co lidi vymysleli a možná přijdeme i na něco nového. Jen si to představ, postavit raketu z toho, co najdeme doma a pak ji odpálit pekelně vysoko!“ „Ano!“ začínají se i jí rodit v hlavě myšlenky. „Můžeme si třeba udělat foťák z krabice od bot, postavit robota, zprovoznit telefon, posvítit si na žárovku, nechat zmizet gravitaci, vyrobit elektřinu, vypěstovat si z plísni penicilin!“ „Jasně,“ přerušuje tok jejích myšlenek on, „ani s tou gravitací nemám problém, ale ty plísň budeme kultivovat někde mimo klubovnu, prosím.“ „Jen se neboj,“ pokračuje nadšeně, „nápadů a inspirací je všude kolem dost. Teď už jen dát všem druhákům, třetákům a čtvrtákům vědět, že se na naší klubovně scházíme v pátky od půl páté do šesti a že můžou v klidu přijít na jakoukoli další oddílovku, protože se na každé něco zajímavého děje.“ „Dobře, takže ty to dáš vědět všem a já budu zatím shánět ta lana na slaňování, protože to je ukázkové využití kladky v praxi a taky začnu vymýšlet první víkendovou výpravu.“ „Fajn, a mám to napsat třeba do čejkovického Zpravodaje?“ „Jasně, hlavně ať to má hlavu a patu, ať to všichni dočtou až do konce, prostě použij to, co jsme si dnes řekli.“ „Rozumím... jdu na to.“

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR HNUTÍ BRONTOSAURUS VÝLET DO VESMÍRU

AUTOR: Lucie Korábová

Letošní dobrodružství opravdu stálo za to! Již první den se na nás obrátila světoznámá letkyně Amélie Earhart s prosbou, jestli bychom jí nepomohli posbírat speciální mince, které poztrácela při svých cestách na různých planetách. A které potřebovala na koupi nového dalekohledu, díky němuž by mohla objevovat nové galaxie. Neváhali jsme ani chvíli a ihned jsme se jí rozhodli pomoci. Vrhli jsme se do toho s plnou vervou, ještě tentýž den jsme se vydali na nedaleké pole, o němž nám Amélie prozradila, že se zde nacházejí speciální součástky na stavbu mezgalaktické rakety.

Avšak mělo to hned dva háčky. Na poli se nacházel jeho majitel, který byl sice slepý, ale naopak měl velice dobře vyvinutý sluch, takže slyšel každé šustnutí, a tak nebylo vůbec jednoduché se kolem něj pro součástky dostat. A navíc jsme na celou akci měli pouhých 15 minut, pak už vyprchala kouzelná moc pole.

Po uplynulém čase jsme se spokojeně vrátili na naši základnu i se vším, co jsme potřebovali na stavbu rakety. Stavba netrvala dlouho a za pomoci

mapy a speciálních balíčků od letkyně jsme se mohli vydat na cestu. Nebylo to vůbec jednoduché, neb nás při cestě potkávaly různé překážky. Kupříkladu meteority, které nám rozbily nádrž rakety. Nebo štěnice, co se nám dostaly do hlav a chtěly ovládat naše myšlenky. Naštěstí se nám všechno podařilo vyřešit a nezapomněli jsme ani na speciální penízky pro paní Amélii. Takže všechno dobře dopadlo.

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR TORNÁDO

AUTOR: Ing. Bc. Anna Hubáčková, senátorka za Hodonínsko

ANEB POMOC RODIČŮM DĚTÍ Z OBCÍ POSTIŽENÝCH TORNÁDEM

Červnové tornádo za sebou zanechalo obrovskou spoušť. Tato nešťastná událost s sebou přinesla silnou vlnu solidarity lidí nejen z celé republiky, ale i ze zahraničí. S odklizením škod v postižené oblasti pomáhalo tisíce dobrovolníků. Děkuji Vám všem, kteří jste se jakkoli zapojili do pomoci. Nesmírně si toho cením.

Já jsem své síly soustředila primárně na pomoc rodinám s dětmi z postižené oblasti. Tornádo v obcích poškodilo mateřské i základní školy. Blížil se začátek prázdnin a mnoho rodin najednou muselo řešit opravy či demolicí svých domů a plány na prázdninové radovánky s dětmi musely jít stranou. Naopak děti se motaly na staveništích, což pro ně bylo nebezpečné, a mnohdy je neměl vůbec kdo hlídat.

Ve spolupráci s metodičkou prevence Mgr. Alenou Vlkovou a s podporou starostů Regionu Podluží

a Mikroregionu Hodonínsko jsem pomohla zrealizovat projekt - letní příměstský tábor Tornádo pro děti z postižené oblasti. Rodiče měli možnost, zcela zdarma, využít tábora libovolně dle jejich potřeb v průběhu celých letních prázdnin. Děti ve věku prvního stupně byly sváženy školním autobusem z Lužic, Mikulčic, Hrušek a Moravské Nové Vsi do základny tábora, který první půlku prázdnin hostil areál ZŠ Prušánky a následně ZŠ Lanžhot. Tábor během prázdnin využilo téměř 100 dětí v různých intervalech. O děti se starali dobrovolníci z řad pedagogických pracovníků z okolí. Pro děti jsme zajistili nejen pestrý program v místě konání, ale také každý týden zážitkový výlet. Rodičům se podařilo odlehčit tím, že měli možnost celodenního hlídání až do večerních hodin během skoro celých prázdnin.

Stejně tak byla pomoc soustředěna i na děti z mateřských školek, kterým byl zajištěn náhradní

prázdninový provoz v MŠ Prušánky a MŠ Dolní Bojanovice. Pro děti jsme zajistili svoz školním autobusem a financovali stravu.

Tímto děkuji starostům, vedení obcí a škol v Prušánkách, Lanžhotu a Dolních Bojanovicích za velmi vstřícné a rychlé jednání o využití jejich budov pro tábor a školky.

V hodonínské Bažantnici smetlo tornádo zázemí skautského městečka a atletického areálu U Červených domků. Podařilo se mi zajistit finanční příspěvek na příměstský tábor Liščátek, na náhradní prostory pro letní tábor romských dětí a také na soustředění hodonínských atletů, kteří museli rovněž přesunout své letní aktivity do náhradních prostor.

Než se dá život v postižené oblasti zpět do normálu, bude pomoc ještě dlouho potřeba. Jsem moc ráda, že se nám podařilo zrealizovat právě tyto projekty a že jsme mohli dětem alespoň trochu zlepšit prázdniny a rodičům ulevit od části starostí.

SKAUTI

FARNÍ DEN

Autor: Jakub „Hrošík“ Moravanský

Dne 6.7.2021 se na farní zahradě konal farní den. Farní den byl spojen se mší svatou k výročí 25 let kněžství P. Miloslava Čamka a 10 let kněžství P. Petra Baláta. Na tuhle akci jsme, jako oddíl, byli také pozváni. Pro děti zde byla připravena tři stanoviště, na kterých si mohly otestovat, jak jsou zruční, šikovní, rychlí, obratní a vytrvalí. Kromě našeho oddílu zde byli pozváni i Ženský sbor Levandula a Mužský sbor Révokaz z Čejkovic. Myslím si, že si děti naše stanoviště užily a že se jim líbila. Doufám, že se příští rok zase společně s dětmi na farním dni potkáme.

CESTA KOLEM SVĚTA

Autor: Kristýna Šárková

V pondělí 2.srpna se děti od 5 do 10 let vydaly na Cestu kolem světa za 12 dní. Tábořiště se nachází kousek od vesnice Nová Ves a při řece Oslavě. Při nástupu do autobusu v Čejkovicích dostal každý cestovatel svůj cestovatelský pas, díky kterému se mohl podívat do všech zemí, které nás na táboře čekaly.

Hlavní myšlenkou tábora bylo procestovat svět a dokázat anglické královně, že je to s pomocí Willyho Foga možné. Hned při příjezdu do tábora se děti

ocitly v Anglii, kde podepsaly smlouvu s královnou o tom, že to zvládnou.

Každý den děti dostaly úkol, který mohly plnit během celého dne a který je držel v napětí. Například ve Francii šlo o to, aby si během dne našly svou vstupenku do kina, které je čekalo večer.

Dny začínaly tématickou rozcvičkou, díky které děti poznaly, kde se zrovna ten den budou nacházet. Pak následoval dopolední program, oběd, který byl většinou také tématický – Mexiko – burrito, Čína – nudle... Po obědě byl polední klid, ve kterém děti společně s vedoucími odpočívali u klidných her, psaní dopisů nebo povídání si u vody. Po klidu následoval odpolední program, poté volno a večere. Večerní program byl většinou u ohně, který je pro skaut velmi typický.

Děti se během celého tábora dostaly do Anglie, Francie, Řecka, kde si užily řecké lázně a olympijské hry, Turecka, kde se ocitly na tureckém tržišti, Egypta, kde hledaly korunku faraonky, Číny, kdy se vydaly z tábora hledat čínskou zeď a vařit nudle, Japonska, kde poznaly, jak náročné mají gejši tance, Austrálie, kdy k nám přijel tábor starších dětí, Mexika, kde se děti naučily dělat pravý mexický guláš a Kanady, ve které hned po probuzení poznaly, jakou rozcvičku zažívají hokejisté.

Během tábora si některé děti udělaly skautský slib, který si pro ně Zbyňa připravil na tajemném ostrově. Náš rádce Padavka složil Tři orlí pera, k čemuž mu ještě jednou moc gratulujeme.

Doufáme, že pro děti byl tento tábor zážitkem a jen tak na něj nezapomenou. Moc se budeme těšit příští rok na další!

VODÁCKÝ TÁBOR

Autor: Nikča a Marián „Kewin“ Poláček

Letos nás nečekal jen jeden tábor, ale hned dva, souběžně běžící. Vodácký se konal na Dalešické přehradě. Tento tábor byl určený hlavně starším dětem. Čekalo nás nové neprozkoumané tábořiště, se kterým jsme se prvních pár dnů seznamovali stejně jako s ovládáním lodí. Děti byly rozděleny do tří flotil, z toho každá měla dva kormidelníky. Čili každá flotila měla dvě lodě a dvě posádky. Měli jsme tedy celkem šest lodí a na dalších pluli naši obratní vedoucí.

V prvních dnech jsme si tedy užili vody hodně. Buď té, na které jsme se plavili, nebo té, co nám kapala na nos. Ale nic z toho nás neodradilo, protože nepsaným jedenáctým bodem skautského zákona je: „Skaut je nepromokavý“.. Počasí bylo tedy velice divoké, jeden den vedoucím bouřka vyplavila tepee tak, že ohniště bylo plné vody. Naštěstí si s tímto velice dobře poradil Honza a dokázal zapálit oheň v naprosto mokřím prostředí.

Děti dále sbíraly táborové mince za různé soutěže v celotáborové hře která se jmenovala „Vodní olympijské hry“, a na konci tábořiště si mohly za tyto peníze vydražit různé předměty, od lékárničky přes sluneční brýle až po nealkoholický koktejl. Každý večer nás čekalo poděkování ostatním formou korálku. Děti měly prostor poděkovat ostatním za to, jak se celý den chovali nebo pomáhali.

Jeden den jsme dokonce přespávali na pustém ostrově, kam jsme dopluli večer na lodích a spali mezi stromy v hamakách. Další dny jsme se věnovali odborkám (něco jak bobříci), jako např. záchranář, vodák, obřadník, trosečník, zdravotník a další. Každý si mohl vyzkoušet například volání sanitky. Nebo převrácení raftu, který se za normální situace skoro nedá převrátit. Ale zvládl to každý! Byli jsme opravdu pyšní.. Ale jedním z nejtěžších úkolů si prošel rover Honza. Ten musel strávit dva dny mimo tábořiště jen s tím, co měl po kapsách, ale velkou skautskou výzvu zvládl bravurně. Vzhledem k situaci ohledně koronaviru probíhal tábor s několika omezeními. Tak jako minulý rok, bylo nutné několikrát denně dezinfikovat převážně jídelny, toalety i další prostory.

Tábořiště bylo uzavřeno veřejnosti a i my jsme se museli vyhýbat veřejným místům. Jelikož jsme měli vodácký tábor, tak nám to ale nevadilo a často jsme vypluli na výlet po vodě. Nebo například došlo k propojení obou táborů jak v Nové vsi, tak v Dalešicích a jeden den jsme si to užili společně, kdy nám Ivka připravila program, který propojil obě témata táborů.

Tradiční součástí našeho tábora je i mše, která proběhla za přísnějších hygienických podmínek. Letos si skautským slibem prošlo několik světlušek a vlčat, ze kterých už se stali skautky a skauti a můžeme se společně těšit na další a mnohem záživnější akce, protože se jim tímto rozšiřují i příležitosti. Slib samotný probíhal na nedalekém ostrově s tajemnou noční atmosférou a slibovým ohněm. Rádci nám slibující poodváželi na lodích k ostrovu, kde si je oddílový rádce už organizoval. Nervozita šla cítit celým ostrovem, ale každý z nich to skvěle zvládl.

Na konec bych jen dodal: „Hořela hruška, hořela“.. dál už to ale všichni táborníci jistě znají....

ZMĚNY VE VEDENÍ ODDÍLU

Autor: Zbyňa

Souběžně se začátkem nového skautského roku 2021/2022 nastává i malá změna ve vedení oddílu. Na pozici zástupce vedoucího oddílu vystřídá Danielu Šardickou Marián. Společně s příchodem Mariána do vedení oddílu přichází i několik organizačních změn a věříme, že všechny ku prospěchu celého oddílu.

KŘÍŽEM KRÁŽEM 2021

Autor: Vojta Janošek

V sobotu 18. 9. jsme vyrazili na celorepublikovou vlakovou akci Křížem Krážem. Již v ranních hodinách jsme se sešli v Břeclavi u vlakového nádraží a vyrazili směr Olomouc. Tam jsme pod dohledem Magdičky (která v Olomouci studuje speciální pedagogiku – dramaterapii) navštívili věž kostela svatého Mořice. Zatímco my jsme museli ťapat po svých, Zbyňa s Mariánem kolem nás kroužili na vypůjčených elektrokoloběžkách tzv. limetkách.

Z Olomouce jsme cestovali do Hradce Králové a z Hradce jsme jeli do Potštejna. Tam jsme si vyšlápli na stejnojmenný hrad Potštejn, kde nás čekala prohlídka starobylého hradu. Po prohlídce, na které jsme se dozvěděli leccos o okolí a o historii hradu, jsme jeli zpátky do Hradce, kde jsme nastoupili na vlak a jeli do Prahy. Bylo samozřejmostí se v Praze zastavit v nějakém tom občerstvení.

Cestou zpět z Prahy jsme si krásně odpočinuli v kupé, ve kterých jsme si vytvořili lůžkovou úpravu, a tak se nám necelé 4 hodiny vlakem z Prahy do Břeclavi hezky cestovalo. Je pravidlem, že domů se dostaneme vždy až pozdě v noci. O to víc jsme ale plní zážitků a bolavých břišních svalů od smíchu.

NÁBOR ČLENŮ DO DRUŽINY JEDNOROŽCŮ

Družina jednorozců přijme mezi sebe jednoho až dva nové členy (ostatní družiny v Čejkovicích, na Vrbici a v Terezíně mají STOP STAV). Družina je určena pro dívky a chlapce od 11 let. Družina zažívá mnohá nevšední dobrodružství. Věnuje se zdravotědě při „maskovačkách“, učí se slaňovat, uzlovat topografii a hodně času tráví venku. Je veselou družinou, která se ráda směje a ráda překonává hranice své komfortní zóny. Nejsou to žádná ořezávátka, ale jsou to opravdu odvážné skautky a skauti. Pokud by měl někdo zájem se přidat, družina se schází každou středu od 17:30 do 19:00.

**V případě zájmu
kontaktujte Zbyňu na tel. 608 310 775.**

ATLETICKÉ ÚSPECHY SEZÓNY

AUTOR: Anna Ludwig

Máme za sebou další atletickou sezónu, a tak bych se s Vámi ráda podělila o poslední úspěchy našich šikovných atletů a atletek. První zářijovou neděli jsme pořádali závod na domácím atletickém hřišti. Závod byl určen pro všechny věkové kategorie, které v našem klubu máme. Disciplíny byly různorodé a skládaly se z běhu na 30 a 60m. Dále skoky z místa, do dálky a o tyči a nakonec hody kriketovým míčkem a kladiivem. Všichni soutěžící dali do svých výkonů maximum, a tak jsme byli svědky krásných závodů. Kategorie minipřípravky až po starší žáky soutěžily v trojboji, který se skládal z běhu na 60m, hodu kriketovým míčkem a skokem dalekým. Všem výhercům ještě jednou gratuluji a ostatním přeji úspěchy v závodech dalších.

Děti z atletické přípravy se v minulém školním roce kvalifikovaly do finále Krajské ligy, které se konalo v neděli 19.9.2021 ve Slavkově u Brna. Družstvo, které nás reprezentovalo na tomto finále, bylo tvořeno z 5 dívek a 6 chlapců. Atleti soutěžili v pěti disciplínách, konkrétně v běhu na 60m a 300m, hod kriketovým míčkem, skok daleký a štafeta 4x60m. Počasí bylo ideální pro atlety, tedy pod mrakem. Závodníkům se závodilo dobře, hlavně to ocenili ti, kteří se postavili na start běhu na 300m. Z našeho družstva to byli 2 hoši a 2 dívky, všichni si posunuli své osobní rekordy. Bylo to poprvé, co jsme se po dlouhé době do finále jako příprava dostali, což bereme jako velký úspěch. Celkově jsme se umístili na 14. místě. Pro děti tímto závodem letošní sezona skončila, ale my nezahálíme a trénujeme už teď na tu další.

ATLETICKÁ ŠKOLIČKA AC ČEJKOVICE

AUTOR: Zdenka Jurasová

Od srpna 2021 v Čejkovicích funguje kroužek atletiky pro nejmenší děti ve věku od čtyř let. S dětmi si budeme především hrát a seznamovat je se základními atletickými dovednostmi, jako je běh, skok a hod. Využíváme přirozený zájem malých dětí o pohyb, zábavu a nadšení z fyzické činnosti. Děti již měly 5. 9. 2021 na našem atletickém stadionu možnost ověřit si svou výkonnost. Soutěžily v běhu na 30 m a skoku z místa do písku. Přálo nám nádherné, teplé a slunečné počasí, které přilákalo i řadu fanoušků a podporovatelů. Co více si přát pro první takový závod v životě většiny malých atletů. Věříme, že děti sportování zaujme, bude je bavit a přinese jim do života samá pozitivita. V současné době je již kapacita atletické školičky naplněna.

FC ČEJKOVICE

AUTOR: Tomáš Bárta, předseda FC Čejkovice

Je to již dlouhá doba, co jste si měli možnost v čejkovickém zpravodaji přečíst něco z fotbalového prostředí. Vzhledem k tomu, že se u nás událo několik podstatných změn, chtěl bych vás s nimi seznámit. Začnu ale malým okénkem do historie. Je to 10 let, co se tady znovu začal hrát fotbal. Nadšení bylo velké, na zápasy se jezdilo s dvaceti hráči, každý se chtěl zapojit nebo jinak fotbal podpořit. Přišly úspěchy, v r. 2014 výhra ve 4. okresní třídě, v r. 2016 vítězství v okresním poháru. Bohužel, jak to tak bývá všude, jednou jsi nahoře, podruhé dole. A takový vývoj byl i u nás. Přišlo období útlumu, klukům se nechtělo dávat fotbalu něco navíc (i kvůli tomu odešli někteří kvalitní hráči), velké plány na práci s mládeží vzaly za své, kabiny nevyrostly, zájem hráčů, trenérů, fanoušků a pochopitelně i drobných sponzorů opadl. Tato krize vyvrcholila na jaře 2020, kdy z pozice předsedy odstoupil Zdeněk Burian. V tomto období, kdy po světě začal řádit Covid -19, jsme zbylí členové výboru začali řešit jak dál a jestli vůbec... Někteří hráči se sice scházeli na malý fotbal na umělce, ale poskládat z toho funkční tým chtělo velkou míru odvahy a naivity. Nakonec jsme se rozhodli, že to zkusíme, neboť jsme cítili nějakou odpovědnost vůči obci, malým dětem a fanouškům. Je tak lehké říct fajn, končím, já za to přeci nemůžu, když se nechce hráčům, dětem, rodičům...

Tak nějak jsme rozehráli soutěžní ročník 20/21, kam jsme přihlásili tým mužů, žáky společně se Starým Poddvorovem a přípravku. Odehrálo se ale jen několik málo zápasů a přišel Covidový Lockdown, který pak ukončil i celou sezónu. S odstupem času to vnímám tak, že nám toto období pomohlo tím, že jsme dostali trochu času, abychom se nadechli....

Před termínem přihlášek do aktuálního ročníku 2021/22 pro nás ovšem přišel šok v podobě ukončení dobře se rozvíjející spolupráce s Poddvorovem v mládežnických týmech. Museli jsme hledat varianty, a že jich moc nebylo... Představa, že nemáme žádnou jinou kategorii než muže z přípravky, byla velmi smutná a jistě by to vedlo k pomalému zániku fotbalu u nás. Nakonec se nám ale povedla velká věc – poskládat dorostenecký tým z místních odchovanců, kteří působili v okolních obcích. To by ovšem nešlo bez toho, aniž by do toho sami kluci nechtěli jít. Tady jim chci všem moc poděkovat, jakožto i jejich

rodičům. Kluci mohli hrát v klidu vyšší soutěže, mít okolo sebe servis, fotbalové prostředí. Oni si však zvolili hrát za svou obec, svůj klub, se svými kamarády. Velké díky kluci!! Za to si vás vážím a slíbil jsem, že pro vás klub udělá maximum, abyste svého rozhodnutí nikdy nelitovali. Taky se nám podařilo zajistit spolupráci s týmem FK Hovorany, abychom si vzájemně při zápasech vypomohli a rovněž pro možnost našich kluků zahrát si vyšší a kvalitnější krajskou soutěž. Momentálně je tým složený z 12 hráčů Čejkovic a 3 z Vrbice. Podařilo se nám pro kluky sehnat kvalitního trenéra Radka Maňáka, kterého si příznivci čejkovického fotbalu určitě pamatují z jeho působení mezi muži. Tomuto asistuje Tomáš Šváb. A tak se vytvořil poměrně kvalitní a silný tým, který naši obec již reprezentuje dobrými výsledky v okresním přeboru dorostu. Nutno podotknout, že mít svůj dorost je v dnešní době celkem výjimečná věc, kterou nám určitě závidí mnoho jinak fotbalových obcí v regionu. Je to určitý příslib do budoucnosti čejkovického fotbalu.

Tým mužů se snad rovněž stabilizoval. Přišli tři noví hráči - Josef Štastný a Michal Horák již v Čejkovicích bydlí, Adam Pekárek má přítelkyni z Čejkovic a za fotbalem sem dojíždí z Brna. Pod vedením Petra Ivičiče tým v prvních zápasech nové sezóny ukazuje, že má kvalitu a snad se to brzy projeví i na výsledcích. Jen je potřeba trochu potrénovat kluci.

Tým přípravky, kde spolupracujeme s Šardicemi, vede Honza Konhefr. Fotbalovou školičku pak vede Roman Pecka.

Vám, co jste si našli cestu na fotbalové hřiště, chceme poděkovat za podporu. Rovněž pro vás jsme chtěli něco udělat, a proto jsme se rozhodli pro vybudování krytého posezení (pergoly) s bufetem na místě současné buňky. Ze své činnosti v r. 2020 a 21 jsme uspořili významnou část peněz, které jsme obdrželi jako dotaci na provoz a údržbu a tyto finance jsme chtěli použít na svépomocnou stavbu. Zde nás potě-

šila obec, která přislíbila provést stavbu ve své režii. Již jsme viděli návrh, který počítá i s veřejným WC, což bude další velké plus. Naším cílem bylo, aby tato stavba nesloužila jen fotbalu, ale i uživatelům celého sportovního areálu. Snad se to podaří realizovat v příštím roce.

Naším snem ale zůstávají kabiny u hřiště. Myslíme si, že je nejvyšší čas se tomuto začít aktivně a se vši vážností věnovat. Kdy jindy s tím začít než teď, když i díky týmu dorostu vidíme alespoň trochu pozitivně budoucnost fotbalu u nás. Jsme si vědomi těžké doby, ale nemůže se to odkládat donekonečna. Je naivní představa toho, že se zde bude hrát kvalitní soutěž a hezký fotbal bez potřebného zázemí.

Chtěl bych ještě jednou poděkovat všem, co pro fotbal v naší obci něco děláte, ať už aktivně, finančně či dobrým slovem. Vy, co o tom zatím jen přemýšlíte, je to výzva k zapojení se mezi nás.

Sportu zdar.

CYRILOMETODĚJSKÝ TURNAJ V NOHEJBALE

AUTOR: Za Litřpool Čejkovice Pavel Hrabec

jméno	DRACI	BALVANI	LITRPOOL	VĚTRŇÁCI	ŽUNI	KAREL A MY	LUŽÁK	body celkem	pořadí celkové
DRACI		3	3	1	0	1	3	11	4
BALVANI	0		0	0	0	0	0	0	7
LITRPOOL	0	3		1	0	1	2	7	6
VĚTRŇÁCI	2	3	2		2	3	2	14	3
ŽUNI	3	3	3	1		0	0	10	1
KAREL A MY	2	3	2	0	3		1	11	2
LUŽÁK	0	3	1	1	3	1		9	5

semifinále	
VĚTRŇÁCI : ŽUNI	0 : 2
DRACI : KAREL A MY	0 : 2
o 3 místo	
VĚTRŇÁCI : DRACI	2 : 0
finále	
ŽUNI : KAREL A MY	2 : 0

Po roční odmlce jsme v pátek dne 2. 7. 2021 uspořádali noční turnaj pro domácí i přespolní zájemce v nohejbale trojic. Kromě našich borců se ho zúčastnili i hráči ze Žeravic, Hodonína, Velkých Pavlovic a Lužic. Po urputných bojích nakonec slízli smetánku domácí hráči - umístili se na prvním a druhém

místě, třetí skončili zástupci Hodonína. Zbytek večera a noc se poté nesla v duchu přátelského posezení všech zúčastněných týmů. Nohejbalisté děkují za sponzorské dary vinařství Mezi sklepy, dále firmám Pasidum a Sonnentor Čejkovice.

STAŘEČKOVA NÁVŠTĚVA ANEB MÁME SE BÁT SETKÁNÍ?

AUTOR: Jirka K.

Nedělní odpoledně v Čejkovicích, po obědě, vypoledňovaný - no nic, půjdeme ven. Tož vezmeme do kabelky svíčky a zajdeme na hřbitov. A víte, jak to na hřbitově chodí, obejdú se hroby, zapálíjú se svíčky, potichu se pomodlí, zavzpomíná, potká se pár známých a povykládá se, jak je horko a sucho a vinohrady už kvetú, šak to znáte. Večír v televizi dávali ten film s Menšíkem, to Bouřlivé víno, mám ho moc rád, ty další dva taky, ale tento mám nejradši. A snát ten hřbitov a tá televiza, no zkrátka po tem vzpomínání mě došli navštívit stařeček. To bylo radosti ze shledání!

A hned prej, že asi se mám dobře, že jsem se prej správil, oni prej umřeli až po osmdesátce, ale takovej břuch nikdy neměli. No co sem jim na to měl říct? Tak jsem rači neřikal nic. Tak prej když už sú tu, tak ať prej jich nekam zavezu, ať se podívajú, jaký to tu včil máme.

Když vyšli na dvůr, první se šli podívat do zahrádky, našťestí byla okopaná, erteple okopčený, líbila se jim.

Potom si všimli v bedně nachystanýho krmení pro kačeny, jak oni říkávali mňatenýho, otýpky kopřiv pod lavkú, v pořádku. Tech kačen, říkali, sme mívali víc a králíků taky, ale to nevadí. Eště štěstí, že nenahlídli do chlíva, kde prase nebylo pět nebo šest rokú. Ale já bych jim to vysvětlil. Prase si kúpíme až po hodech, až budú erteple a na Jozefa ho zabijeme, nám takový stačí. Zeptal sem se jich, kterým chcú jet autem, esli menším nebo větším. Esi si prej možú vybrat, tož radši tým větším, že se jim tam prej lepší poleze, že jich prej furt bolíjú ty kolena. „Tož vy máte dvě auta.“ - „Máme stařečku, to včil má skoro každěj, nekeří aj tři.“

Tak sme teda jeli. Nekereý místa poznávali, nekereý už mřít, ale skoro pořád říkali: „Tady je to nový, pěkný, upravenýa aj potok máte vydlážděnej.“

Dojeli jsme ke kostelu od horní samošky. „Co to tu máte za křižovatku?“ ptali se. „To je kruhovej objezd, - na dolním konci máme eště jeden.“ „Zastav,“ zavelili, „mosíme zajít do kostela“. Přešli přes silnici naproti

fary a říkají: „Hm, spravenej kříž a tady je další, novej, ale tá fasáda už by chtěla nalíčit. Dyž se tu, herdek, v kerým to bylo roku, sedumdesátým devátým, nebo v osmdesátým, už nevím, tak nějak to bylo, jo ale chvíli po tem umřeli falář Mikulášek, ale toho ty si asi nepamatuješ, tož dyž se tenkrát líčila fasáda, tak sem tu pomáhal stavíjat lešení. Šak nás Střítecký aj fotil a Karel Hlinecký to potom vystavil na ty nástěnky, co bývaly vedle jejího, pod tema stromama.“

Došli jsme do kostela, pomali šli k oltáři a říkají: „Tady sedávali mama, já henkaj vzadu s chlapama, ale mama, jako stařa, sedávali tady.“ – „Vím stařečku, párkrát sem tady s něma taky seděl a v zimě mě s sebu brávali podívat se na jesličky.“ Došli k oltáři, klekli si na jedno koleno, to druhý jich prej pořád bolí, pokřizovali se a pomodlili. Potom si stúpili a říkají: „Oltář máte novej a to okno tu taky nebývalo, ale venku sem si všiml, že křídlicu ste pořád nevyměnili a už by bylo potřeba.“

Vyšli jsme ven a nasedli do auta a jeli na Mutěnice. U statku říkají, že dvůr je nejakej práznej a kde sú prej prasečáky. Než sem odpověděl, už sme jeli kolem Remíza a oni: „Ale ten Remís je taky pěkně spravenej a aj seno si tu negdo dělá. A zaves ně do Hodonína, tam jsem taky jezdíval.“

Tak sme jeli, po cestě se furt na neco ptali, třeba kdo prej včil telí v dědině krávy? No vím já, ale odpověděl jsem, že asi doktor. A prej kerej, estli prej Litř, „Jo stařečku, doktor Ritř“. A oni že ho prej pamatují, že dyž dělávali hotařa, tož ho v noci párkrát taky volali.

Jak sme jeli, tak říkají: „Ale všiml sem si, že na záhumenkách nemajú lidí žádný setí, samej vinohrad.“ Než sem jim to vysvětlil, už sme odbočovali a oni zas: „Tady přece bývaly taky prasečáky a jak veliký. „ – „Jo, stařečku, bývaly.....“

„A ten mutěnskej dvůr, dyť tam taky nic není. „

Pokračovali sme do Hodonína, na Mutěnce mně ukazovali, kde chodívali na huby. Dycky mně slibovali, že ně vezmú s sebu, ale až prej vyrostu. Ale to už sme jeli po hodonínskej dálnici, protože sem nevěděl, kady řšady pojedeme, tak sem tu radši natankoval.

Když sem sedal zpátky do auta, tak se mně ptali, kolik sem toho benzínu nebo co sem to prej kupoval, bral, že sem platil tolik peněz.

„To víte, stařečku, fšecho je za ty roky dražší.“ Jeli jsme dál na město, dívali se, dívali a furt nic neříkali.

Poprvní se ozvali, až jim chyběl cukrovar, to si našťestí nevšimli zavřených cihelen. A potom říkají: „Víš co, trochu mě tu povoz“. Tak sme jezdili. Skoro pořád bylo ticho, jediný, co říkali, bylo: „Tady bývala pekárna, sem se vozívalo mlíko, tady býval masokom-

binát, tady bývala tabáčka.“ A aj na tú tihelnu, jak oni říkávali, došlo.

„Ty, zaves mě eště do Rohatca, stařenka měli ráda čokoládu, já jim z toho výletu kúsek dovezu.“

Když sme tam dojeli, vylezli z auta, ale hned byli zpátky a prej, že čokoládu tam nemajú, a mama na to gumový cukroví, co tam mají, nemá zuby. Jedem zpátky do Hodonína, „A zavez ně do toho jednoho velikýho obchodu, třeba tam, co býval cukrovar.“

Zastavili jsme u Alberta, dovnitřku šli sami, já sem zostal v autě. Vrátili se za nějakú dobu, sedli si a říkají: „Ty, poslúchej, gdo má fčil fšecy ty fabriky, co tu byly?“

„No.... stařečku, víte po tej revoluci v osmdesátým devátým se to všecho prodalo. „

„Jak prodalo? A kemu?“

„No kemu, temu, kdo si řekl a měl peníze.“

„Tož fšecho, co sme my a naša generaca roky budovali, ste vy prodali? A proč? Ná ty trůbo, viděls to zboží v tem obchodě, dyť je to všecho dovezený s ciziny! Oni tady fšecho skúpili, zavřeli a fčil sem vozijú fšecho od nich. A tady se fčil nedělá nic. Víš, co sem jezdilo dělat Čejkovjáků do tech podniků? Když to prodávali, co ste dělali vy?“

„No víte, stařečku, to bylo jinačí než za vás. Za vás nikde nic nebylo. Za nás je všecho, obchody plný, žádný fronty - na nic, hospoda otevřená pořád, né jak za vás, středa zavírací den. A televiza - v televizi furt neco bylo. To bylo furt MYLADY, DALLAS, DYNASTIE, ESMERALDA.... no furt neco a kolik jich fčil je, tech televizi! Né jak za vás, pustili koťátka a bylo.“

„A co jste dělali, když to tu postupně zavírali?“ ptali se dál.

„No, co sme dělali? Nic, my sme si mysleli, že to s nama myslíjú dobře.“

„A to ste ani nic neříkali?“

„No, říkali, stařečku, ale nás nikdo neposlúchal.“

„A fčil ně teda, ty chytráku, řekni, co tady po sobě necháte svojim děckám, vnukom? No řekni, co?“

Začal zvonit budík. To byla noc. U snídání jsem přemýšlal, jak to ten stařeček říkali? Co tady necháte svojim děckám? No samý dobrý věci, kerý sme my nezažili a neměli. Třeba fúru obchodů na každým rožku, třikrát týdně ve schránce letáky na zaručeně nejlepší a nejlevnější zboží, pětinu republiky bude jako parkoviště nebo jako sklady pro sem dovezený nebo nama provážený zboží, ramadán, Helouvin, den díkůvzdání, den sv.Valentyňa, den sv.Patrika, opravenú aj když ucanú dé jedničku, no samý dobrý věci.... Jak to ten stařeček eště říkali? „Počkej, já to řeknu stařence, tá ti dajú.“ To byla pravda, ze stařečkem byla řeč, ale stařenka, jak oni to říkávali? – „Já tě zvládám,

že si týdeň nesedneš!“ Nebo: „Byť potichu, nebo ti jednu vrznu, až se ti hlava otočí kúsavým dozadu.“

A eště stařeček říkali, že se zas někdy stavijú. Šak ať dojdú, už to mám na nich vymyšlený. Poštám im jejich brýle, co mám doma po nich skovaný, a naučím

ich psat esemesky. A dyby se to rychle naučili, tož ich eště naučím psat aj mejle. Ale nevím proč, mám čím dál větší strach, že se nebudú chtít nic učit. A třeba dojdú aj s kocarem a jak oni říkávali, „Vyšvácajú nás za to, co sme udělali, po užiskách“. A to všeckých!!!!

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

AUTOR: Marie Gavendová, matrikářka

SŇATKY

12. 6. 2021
Csaba Duka a Jana Mikulicová
3. 7. 2021
Jan Hlavatý a Jana Martinová
10. 7. 2021
Juraj Krcho a Martina Konečná
17. 7. 2021
David Herzán a Jana Hřibová
24. 7. 2021
Jiří Pastorek a Monika Adamová
4. 9. 2021
Kamil Regent a Petra Zahradková
4. 9. 2021
Libor Kůřil a Věra Kučerová
11. 9. 2021
Dušan Buriánek a Terezie Blahová
22. 9. 2021
Jakub Svoboda a Hana Tomanová
11. 9. 2021
Jonáš Kudr a Jaroslava Bruce

Se zveřejněním údajů dali manželé souhlas.

NAROZENÍ

David Šimeček	Templářská 17
Anna Jirkuvová	Okružní 904
Vojtěch Svoboda	Za Valama 1043
Adriana Grünwaldová	Krátiny 701
Sebastian Sova	Okružní 918
Richard Pantůček	Okružní 883

Se zveřejněním údajů dali rodiče dětí souhlas.

ÚMRTÍ

František Škrobák	Bílovická 741	(roč. 1936)
Františka Pustějovská	Cigánov 493	(roč. 1931)
Vlastimil Dolinajec	Obecní humno 899	(roč. 1956)
Milada Kolibová	Městečko 144	(roč. 1944)
Robin Fojtík	Wurmova 457	(roč. 1992)

V měsíci červenci 2021 oslavila 90. narozeniny paní Jindřiška Cvanová, Pod Zámkem 103.

S blahopřáním ji navštívil pan starosta Ing. Pavel Novotný.

DŘEVOPRODEJ VALENTA

PŘEKLIŽKY, sololit, PALUBKY, podlahy,
OSB, terasy, HRANOLY na pergoly
INTERIÉROVÉ DVEŘE

NAŠE SLUŽBY: formátování, hoblování, doprava

☎ 602 551 499

PRUŠÁNKY 188

Prodejní doba: Po - Čt 7.30 - 16.00, Pá 7.30 - 15.00

Střední škola Strážnice
příspěvková organizace

**ROZVIŇ
U NÁS
SVŮJ
TALENT**

Vzdělávací program:

MÓDA, STYLING, MÉDIA
GRAFICKÝ DESIGN
ODĚVNÍ A INTERIÉROVÝ DESIGN
STROJÍRENSTVÍ
VÝVOJ IT A PRŮMYSLVÝCH APLIKACÍ
ARANŽÉR · propagační tvorba
PODNIKÁNÍ

Dny otevřených dveří: J. Skácela 896, 696 62 Strážnice
23. 10. / 4. 11. / 20. 11. 2021 www.stredniskolastraznice.cz
15. 1. / 2. 2. 2022 info@stredniskolastraznice.cz
tel.: 518 395 401 (sekretariát)
tel.: 518 395 404 (pedagogové)

Střední škola Strážnice

Přípravné kurzy k talentovým zkouškám

Každé úterý od 9. 11. 2021 do 7. 12. 2021 vždy
od 15:30 do 17:30 hodin v nových atelierech na
pracovišti naší školy, J. Skácela 890. Pro účastníky
je připraveno celkem 5 lekcí, které jsou zaměřeny na
kresbu zátiší a malbu na zadané téma. **Kurzy jsou zdarma.**

S sebou si přineste: tužky řady B, přírodní uhly, plastickou
gumu, krepovou lepicí pásku, špejle. Na **poslední dvě lekce**
si přineste temperové či akrylové barvy, štětce, paletu na
barvy a kelímek na vodu.

**Termíny kurzů: 9. listopadu, 16. listopadu, 23. listopadu
30. listopadu a 7. prosince 2021.**
Přihlásit se můžete na tel. 518 395 401 nebo e-mail:
info@stredniskolastraznice.cz
kozak.david@stredniskolastraznice.cz

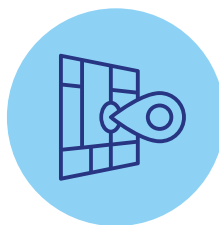
Čejkovický zpravodaj – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydavatel – Obec Čejkovice,
Templářská č. 500, 696 15 Čejkovice, IČ 00284823. Vychází čtvrtletně, odpovědná redaktorka Marie Ritterová.
Registrační číslo titulu – MK ČR E 22691. Náklad 900 ks. Kontakt – ou@cejkovice.cz, www.cejkovice.cz. Výtisk zdarma.

Foto titulní strana: Kamila Reichmannová. Uzávěrka příštího čísla 30. 11. 2021.

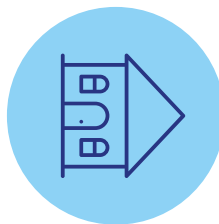
Grafická úprava a tisk Tiskárna Leika Dolní Bojanovice.

PRODÁVÁTE NEMOVITOSTI?

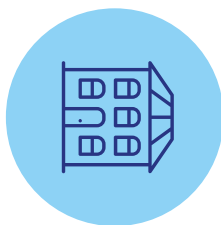
BEZPEČNÝ PRODEJ VAŠÍ NEMOVITOSTI
POMOCÍ PROFESIONÁLNÍCH VIDEOPROHLÍDEK

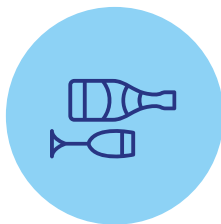
POZEMKY

DOMY

BYTY

SKLEPY

**FIN
REAL
INVEST**

Jan Vystoupil

jan.vystoupil@finrealinvest.cz
www.janvystoupil.cz

+420 774 999 016

PRO SVÉ KLIENTY AKTUÁLNĚ HLEDÁM:

- › Rodinný dům, ideálně s větším pozemkem
- › Stavební pozemky různých velikostí
- › Vinný sklep nejlépe s vlastním vinohradem
- › Starší rodinný dům k rekonstrukci
- › Rekreační objekty (apartmány, vinné sklepy, chaty a chalupy)
- › Ornou půdu pro hospodaření

MÁŠ NÁPAD?

Chcete organizovat kulturní akci a potřebujete pomoc? Napadá vás něco, co v Čejkovicích chybí?

Napište nám do Kulturní komise. Za vaše podněty budeme moc rádi.

Ozvat se můžete Kristýně Hájkové
(hajkovakristy@seznam.cz, 721 767 916)
nebo zprávou na FB profil *Kulturní komise
Čejkovice*.